

Čuk na palci

izhaja dne 1., 10. in 20. vsakega meseca. — Uredništvo in upravnništvo v Gorici, Via C. Favetti 9. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgov. urednik France Podberšič. — Cena oglasom: 1 milimeter visočine v širini enega stolpa L. — 80, za trgovske reklame, Bančna obvestila, poslana, osmrtnice vabila, naznanila itd., vsaka vrsta 1 L. — Celoletna naročnina 15 L. — Za inozemstvo 22.50 L.

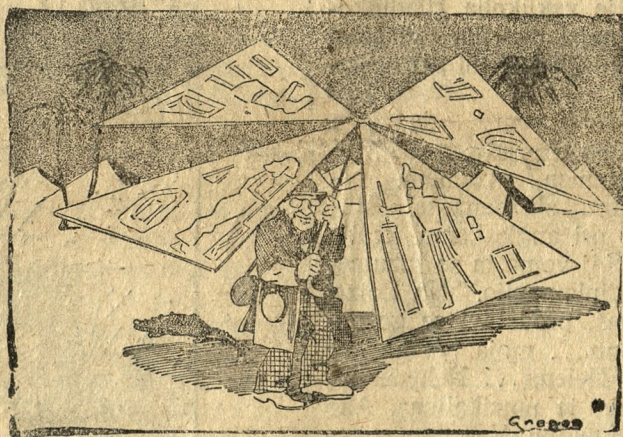
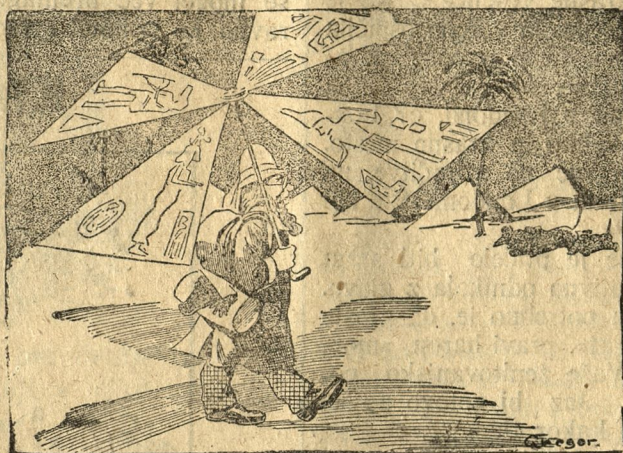
Leto II.

GORICA, dne 10. septembra 1923

št. 26.

Praktičen potnik, ali: kdor zna pa zna!

V Afriki daljni
vam potnik živi,
je blizu Kaire,
se silno poti.
Potuje po ravnem
skoz tisoč težav,
premagal je hlabro
sto daljnih puščav.
Ni strah ga pred solncem,
ni strah pred zverjo,
ni lev ga napadel,
kako je pa to?
On buča je zvita,
ne tuhta zaman,
s sabo ima dežnik,
naj noč bo, naj dan.
A dežnik oblike
navadne to ni,
se streha razteza
na štiri strani.
In dela mu senco,
pihlja mu ljubo
on s srcem vsem ljubi
pripravo vam to.
Ko solnce zapade,
ko bliža se noč,
zarjovejo levi
prestrašni na moč.
Zdaj tebi, popotnik,
bo stokrat gorje,
še danes pohrusta
te zver in pojé.
A mož stisne dežnik,
kaj se naredi?
Je tam piramida,
prav trdno stoji.
Začudijo levi
se v krogu močno,
ta bil je, mrcina,
že tudi tu bo.
Diši jim pečenka,
ne vejo od kje,
zohje se leskečejo,
sline cedé.
A mož v piramidi,
kot polk kak sedi,
se smeje pri sebi
in pipo kadi.

NA ZBOROVANJU.

Govornik: »Kdo je bil tisti, ki si je upal napraviti opazko mojim izvajanjem!«

Ravno v istem trenutku se je pa začul glas osla z bližnje paše, ki je na vso moč rigal. Občinstvo se je pričelo nato smejati na govornikov račun: toda on je s svojim glasom prekril čal osla in dejal: »Se mi je pozdevalo, samo kak osel si je zamogel kaj enacega dovoliti.«

PRAV MU JE!

K bogatemu Žku pride Frsk, da bi mu delal na polju. Prvi dan se poda Žk s Frskom na polje in mu reče pri zajutruku: »Veš Frsk, najbolje je, ako puštiš zajutrak, kosilo in južino ter skupno ješ pri večerji.« Frsk je predlog sprejel in delal kot črna živina do noči.

Drugi dan gresta zopet na delo in Frsk predlaga, da bi že pri zajutruku kosil, južinal in večerjal. Žk je bil zadovoljen. Ko se Frsk naje, leže lepo v senco, na veliko začudenje Žka. »Kako to?« pravi Žk. »Dragi Žk, jaz nisem nikoli po večerji delal, ampak vedno le gel spat,« mu Frsk odgovori in se obrne na drugo stran.

TRIJE LAŽNIVCI.

Prvi: »Jaz sem videl tako počasnega človeka, da če si ga danes požgečkal, se je še le čez eno leto nasmejal.«

Drugi: »Jaz pa tako hitrega: samo če si mu prst pokazal, se ti je že nasmejal.«

Tretji: »Jaz sem pa videl tako ostro koso, da ti je njena senca lahko obe nogi odrezala.«

Gorica, 10. sept. 1923.

Ko so po svetovni vojni sklenili mir, so dejali, da je trajen. Nobeni stari babi niti na um ni padlo, da bi morala še kedaj jokati za svojim sinom. Vdove, ki so se vnovič poročile, niti niso niso nato, da se bo treba še kedaj ločiti. Angelj miru, ki so ga vlačili po vseh konferencah, je počasi postal tako klavirno bitje, da je bil bolj podoben čarovnici. Ni čuda tedaj, da državniiki, ki so dobrega okusa, tudi, kar se žensk tiče, niso imeli posebnega nagnjenja do njega, posebno, ker se je radi babi-

lonske zmešnjave raznih jezikov načel spor, če je angel ženskega ali moškega spola. Vsled tega se je bilo resno bati, da bodo počasi to bitje zavrgli, posebno odkar imajo zrakov plove, ki se lahko merijo z angelom miru. Sicer pa angela miru sploh ni treba, saj so državniiki čez vse miroljubni ljudje. Nek državnik je dejal: »Ljubim mir, zato se oborožujem.« Zdi se nam, da je to že izrekel Bismark, ki ne živi več, ta državnik pa še živi in je baje mnenja, da se vse na svetu dá še izpremeniti. Tega mnenja smo tudi mi in smo v tem

oziru z onim državnikom enih misli.

Stvar je namreč ta, da je nastal spor med Grško in med Italijo in pravijo eni, da bo še vojna, drugi pa, da je ne bo. Mussolini je dobil od zveze narodov predlog za rešitev spora, a ga žalibog ni mogel sprejeti, ker je držal v rokah otok Krk; če bi imel prazne roke, bi že šlo. Sploh trdijo, da bo vlada razpustila društvo narodov, če tudi to društvo ni slovensko. Radi tega je znan državnik že davno izrekel svoj odločni: »Piš me v.....!«

Baje človeštvo že komaj ča-

ka novega plesa, ki ga prorokujejo tisti, ki bodo samo muzicirali in ne plesali. Trdi, da je vojna najboljši pripomoček proti zakonski razdružitvi, proti kugi, lakoti, sifilisu, pordivjanosti, bedi, solzam in posebno proti padanju števila porodov. Pri zelo neenaki va-luti, pri gospodarski propasti Evrope so vojni dobičkarji prišli ob premoženje, zato jih skrbi, kaj bo če bo mir še dalje trajal.

Čuk na palci.

MATLOV:

Uslužbenec angleškega kralja.

(Humoreska).

Osma ura zvečer je odbila na širokem stolpu malega trga na deželi. Občinstvo se je suvalo in pehalo v edino dvorano, ki je bila njemu na razpolago. V dvorani se je imela vršiti veselica z navadnim zastarelim vspeškom. Trije tički, šaljiiva pošta, loterija in prodaja razglednic in cvetic. Gospod sodni pisar, ki je imel glavno vlogo pri igri in glavno besedo v društvu, je skakal kakor petelin po dvorani ter si neprestano brisal znoj s čela in prah z rame. Pripravil je skoro vse sam in je to tudi vsem občanom posamezno povedal. E da, gospod sodni pisar Viktor Škaret je hotel imeti slavo in sicer vso slavo samo zase. Hotel je veljati v trgu za Govekarja ali celo Anzengruberja. To pa tudi iz drugega razloga. Veleposestnik in trgovec na debelo Alojzij Hladnik ni imel samo napolnjeno blagajno lepih bankovcev, marveč tudi krasno hčerko, kateri je Viktor Škaret pod pompozim imenom sodni avškulant dvoril že nad leto dni. Znal je tudi, da dobi prav za gotovo lepo Helenico, samo, da se bo znal staremu Bogu denarja močno prikupiti, kajti stari je obračal in odlašal, medtem ko bi Hladnikova Helenico kar od trenutka do trenutka zaročila. Umevno je, da je Škaret kot glavna oseba na prireditvi, preskrbel najboljše prostore Hladnikovem. Konečno so se ti poslednji tudi prerinili skozi možico in majestetično posedli na odkazane jim sedeže, zaznamovane s kopirnim svinčnikom na komad zavijalnega papirja, prilepljenega z moko na stolicah. Vsi so bili na svojih prostorih. Tudi Škaret je prisedel ponosno k njim z globokim poklonom. Oči so se mu lesketale kakor mački po noči, ko miš ujame. Kaj bi ne, zlomka! Saj je sedel pri najlepši deklici celega trga in pri najbogatejših stariših. Hladnikovi pa ni bilo toliko za sodnike in njih avškolante, marveč je sanjala za svojo hčerko me o plemenitih judeh. Ker je imel Škaret še pol ure časa, do trenutka, da v tretjič pozvoni na odru na kak kos železa se je vnel takoj živahen pogovor med njimi.

Kakih deset minut pozneje pa se je kar nenadoma približal mlad gospod, fino obrit, in jako elegantno oblečen. Na prsih kakor na prstanu se mu je lesketal zeleni smaragd, ki je vse navzoče očaral. Še bolj kot to pa njegov ljubek nasmehljaj in poklon.

Gospod Hladnik ni ljubil novih znancev in tudi Škaretu je sili la od jeze kri v glavo.

Gospa Hladnikova pa ga je urno premotrla, postala vsa rudeča kot puran in z največjo uljudnostjo, ki jo je zamogla zbrati, odgovorila.

»Izvolite, gospod... gospod!«

»Prav srčna hvala, milostiva«, odvrne neznanec. »Dovo-

lite, da se Vam predstavim: baron Hugo Visokostopski. Lep večer nocoj, kaj ne da, milostljiva. Žal, da je predstava in veselica sploh malomeščanske vrednosti. Gospoda je gotovo prisostovala kaki predstavi v Nizzi, Dunaju ali Parizu?«

Gospa Hladnikova je imela vročo glavo in srce ji je dvojno otropalo, ko je čula njegov stan in biserni glas. Neprenehoma je pogledovala svojega soproga in hčerko. Jezila se je le, da je bil še Škaret navzoč ter da neče že enkrat v tretjič pozvoniti. Škaret pa je srpo gledal v novodošlega, kakor gad ob naskoku. Hladnikova se je odbrnila k baronu in dejala:

»Po pravici rečeno, nismo še bili tam, toda videli smo tudi mi že krasne veselice.« Ko je to izgovorila, je v šobo ošpičila svoje usta, da bi se pokazala aristokratsko.

»Morda v Londonu, e? London je veliko in krasno mesto. Kako krasne so prireditve na poslaništvih v Londonu. Ste bili tamkaj?«

Helene je pričelo biti sram ter negativno odnikala z glavo.

»Toda potrebno je, da greste tja enkrat«, pravi baron, »morda na Vaše ženitovanjsko pozivanje. Jaz bi gotovo ne šel drugam kakor tja.«

»Vi ste tedaj samec, gospod baron«, je vskliknila Hladnikova z najsladkejšim glasom, »Ste morda uslužbeni pri poslaništvu?«

»Da... bil sem... da, toda sedaj imam drugo nalogo.«

»E razumen, razumem, gospod baron, službena tajnost... poslanik pri angleškemu kralju... itd. Saj vemo in se razumemo na diplomacijo. No Lojze, kam zijaš, predstavi se gospodu baronu... moja hčerka se imenuje Helena... Helenica... Helenica, je muzikalična. Ako pride v London, Vas prav gotovo obišče.«

»Mama!«

»Pa kaj imaš dames, da si tako tiha? Gospod Škaret odmaknite se in dajte prostora gospodu baronu. Moj Bog, kako to, da še ni v tretjič pozvonilo. Pojdite in pogledjte, morda nimajo zvonca, ali pa ura ne gre prav.«

Škaretu je bilo, kakor bi strela treščila v njegovo glavo. A prišlo je še hujše. Hladnikova se je obrnila k baronu rekoč: »To je predsednik višjega sodišča, ki ga slučajno poznamo.«

Baron se je prezirljivo ozrl za trenotek vani.

»Gospod poslanik ostane delj časa tu?« vpraša vnovič Hladnikova.

»Evo, milostiva, slučaj, ki me zelo jezi. Pred uro sem prejel brzojavko, katero sem vabljen nujno. Denar na banko pa imam nakazen za pojutrašnjim. Resnično me tole jezi.« To rekoč ji pokaže brzojavko, katero gospa na glas prečita: — Pričakuje se Vas nujno — angleški kralj.«

Hladnikova (možu): »Predstavi se no, za božjo voljo.«

Proti baronu: »Gospod poslanik, kaj naredite tedaj? Pa-

zite, da ne padete v nemilost!«

Baron: »Sitno je seveda, toda...«

Hladnikova: »Stari urno, urno tu je naša sreča, daj gospodu baronu dva tisoč lir.«

Hladnik: »Za sto ran božjih, kar imam vse dam na razpolago.« Vzel je iz svoje povaljane listnice dva tisočaka, ter jih ceremonijelno izročil baronu.

Baron: »Srčna hvala gospod; iz Londona Vam odpošljem svoto in poleg tega se bom zanimal za Vas!«

Hladnik: »Toda prosim, prosim gospod baron!«

Hladnikova možu: »Morda kako visoko odlikovanje?«

Hladnik: »Hm, kdo ve?«

Škaret je bil na žerjavici. Ni se mogel več premagovati. In ravno, ko je hotel z vso jezo o-

čiti, pristopi k družbi Škaretov prijatelj, visokošolec.

Položil je desnico na baronovo ramo in vskliknil: »Oho, ti tukaj Matevž! Kakor vidim, postajaš velik gospod.«

Gospa je vsa zarudela in skočila kvišku. »Toda, gospod Rudolf, kaj Vam vendar pada v glavo. Hočete pasti tudi Vi v nemilost pri gospodu baronu?«

»Ne bodite vendar bedasti. Saj to je moj stari znanec, kateremu sem dal že dokaj napitnine kot natakarku v mestu v restavraciji «Pri angleškem kralju.«

Matevž — baron je vporabil priliko in skočil kroz nizko okno z dvema tisočakoma. Hladnikovi pa so odšli samega sramu domov in pustili Škareta, da je svojo glavno ulogo v treh tičkih popolnoma polomil.

Kje je tekmeč?

Marička Marijančka in Jožefov Jože, sta bila do gila zaljubljena. Še tala sta se pod svilenim »paraplji« in si večno zvestobo lagala. Njen pravi ljubimec pa je srdito opazoval vse njune kretnje in v skritem kraju čakal trenotka da ju naskoči. Kje je,

naj nam povedo čitatelj, ki imajo čas. Kdor pa pošlje Narodni knjigar- ni v hiši Ljudske posojilnice ulica Carducci 7., 3 lire, mu ta odpošlje Cankarjevega »Hlapca Jerneja« dramatiziranega, na dom.

SREDSTVO.

Bolnik pride k zdravniku in ta ga vpraša: »Kaj Vam je?« Tu, tu-le zadaj, gospod zdravnik, tu-le me boli (pokaže zadnjo stran), tu nikakor ne morem ustaviti... »Aha, to bo mo pa takoj ustavili, ležite na trebuh, tu na ta-le divan«, reče zdravnik. Bolnik veselo vboga, zdravnik pa vzame rdečo svetilko in začne mahati čez bolnika ter pravi: »Celo brzovlak se vstavi pred rdečo svetiljko, pa se ti ne bi vstavila!...«

ZET IN TAŠČA.

Tašča: »Kam me povedeš le-tos v kopelj z mojo hčerko?«

Zet: »V Portorose!«

Tašča: »Zakaj pa ravno v Portorose in ne v Gradež?«

Zet: »Zato ker je v Portorose globokejša voda!«

DRENİK SVOJEMU SINU.

Profesor in njegov sin sta šla proti domu: »Sinek moj, ubogaj in ljubi svojo mamo, ker je pridna in dobra, če ne, ne dobiš nikoli več take matere.«

VOJAŠKA DISCIPLINA.

Sergeant: »Zakaj niste mirni Klovčar.«

Vojak: »Muha me je pičila na nos.«

Sergeant: »Muha mora biti tudi na miru; ste razumeli!«

SE LAHKO ODPOMORE.

Berač je snel klobuk stopivši v krčmo in naprosil gospodarja: »Prosim Vas ponižno, dajte mi kaj vbogajme.«

Krčmar: »Tepec, ali ne znate čitati. Ne vidite, da je tu z debelimi črkami natisnjeno, da se ne sme v krčmi posjačiti.«

Berač: »A tako, oprostite, pa mi prinesite na ulico.«

Nova železnica Tolmin - Bovec.

A: «Ti, kaj pa pričakujejo tamkaj oni možje».
B: «Čudež pričakujejo. Na tabli stoji:» «Pot nove železnice», in sedaj čakajo kedaj pridrdra».

Velesejm v Ljubljani.

A b' ga toknu kaj Čuka k' hod u Iblana špijonirat za soje cajtenge. U sredo sm ga u Šternalé sreču, pa m' je pravu, de' j' na vej sedu u Latermanale, pa gledu najprej kolk pira ldi je spijsja od Švajcerhausa pa do Figabirta na Dunisk' cest. No, ten u zaplankanem plac pa ni mogu nč zestopt za kua se gre. En cajt je ogledovoy štante, en cajt ldi. Za ldi jo je še pogruntoy kdo so bli. Vsak tok časa j' slišov med kupam ldi kašenga «taky dal povidal» zravn pa «corpo di bacco» al pa kašen debu «basama zsanjati». Narbl je spoznou tržadžane, ki sa gledal pu Šternalé ta debele kustajne, pa j' že ugnou Čuk, de so holzhendlarji, k' čja Iblansk Šternale, pa Latermanu alé kupt, de uja flinte ž neh delal. Prou ze prou j' mislu tko Čuk, de j' u Iblan vse za prudat; drvesa in pa tud Iblanca. K' sa začel lde kričat: «živijo Kral,» je kar moučou, pa napejnov soje debele oči, zeto k' je mislu, de j' tud Kral za prudat. Sej to ne bi blo neč čudenga, k' sa u Belgrad po tolk muk in przadevajin za Hrvasko, novga krala kupil, a j' ga j' pa štokla prinesla. Pa zato k' krči še kot Čuk, ga nisa na semen prnesl, k' se sa bal, de b' tud nega kašen «basama terentete» al pa kašen «vaj malora tua», ne kupil.

Ampak za Radiča j' biu pa prou gvišen, de ga uja na sejmu prodal kašenmu poljskem čifutu.

Pa od Čuk ni prou nč zastopu tud ni čuden pr takem direndaju. Kjer je zagledu ku-

traste kotle ji mislu de sa cerkven zvonci, k' je pa zares zvonce zagledu, j' pa mislu de sa pokrov za tauharje. Narveč hec j' pa biv, kje Ribenčan not prmaširov s svoja Isena roba. Orka tuj, tko j' zakričov, de se je use spugledal. Nekterem puncam so kar od straha žlajfne dol padle. K' se j' pa mal uddelmu j' pa spet začev soja pesem kričat pa lde nisa vedel kam se jispet zagledu. Pr enem štant j' zagledu pletena suha roba pa j' kar skaku k' je zagledu tko velike koše, koker je 'n človek velelek. Gvišen se j' veseliv, de bo kašen eneh šest taceh košu zajn kupu, de bo imou plac za škartiranje «pravjo» noter metat. Narbl čuden se m' je pa zdel od kje sa tko hiter te ldi je in tulk blaga pršlo, glih koker b' Šternale vojsko napuvedal. Kar z ene veje na drugo ji skakou. Pa povsod ji kej novga vidu. Pr enem štant sta se dva cajtengšrajbarja tko napila, da j' eden glih na tistem štant ven metou, k' sa medicine in malisengajst prodajal. Dober de j' tko pu nem dišal, de se m' je vse skhep u grl' ustavl. Ta drug je pa na nus padu, de j' mogu pr enem štant en cev kambrik razparat, de j' ena flika na nus prvezu. Pr mejš Ančka, tak smen j' pa res hec učaseh. Narbl siten se m' je zdel pa k' štedent niša 'mel dnarja in glih pr tisteh štanteh, k' sa ble krajnske klubase pa šunken razstavljen. Fiks Laudon koko j' to žajfa. Nekter sa pa tko pil pa žrl, de so vprašal Mebelhendlerja k' sa en šrajbtiš zagledal kolk tista mašina košta in s kterga konca sveta je tista pošast doma. Vse sorte rči se j'

tam zgodl je reku Čuk, še na kurje učesa sa stopal, k' nisa 'mel drgi placa. En Nemc je stopu emno Dalmatinc na taco, pa j' reku pol: «Pardon.» Dalmatinc s 'je pa mestafe zavihou pa udgovoru: «Ništa. pardon, ti capaš mene a jaz ciapam tebe pak sva kvit.» Ampak to j' pa dober, de na Iblansk semen ne pride burja, če ne b' vse tiste taužent fane udnesla, koker je v Trst, tekat k' je bla Fiera kamainarija. Če b' se Čuku ne b' medil dam, b' še kej družgu vidu in puvedu ampak' je mogu jet. Druga rajža u pa že povedu.

Ženitna ponudba.

Mlad gospodič s kljukastim levim ušesom, in z zelenim nosom, srednje postave, štiriogla tega telesa, nepremične barve, s golo glavo in kosmatim jezikom, ena noga 20 cm. krajša od druge, in ena roka prav toliko daljša. Gluh na obe kolena, star ne več kod Noe ob vesoljnem potopu, trde toda zvite glave, govori počasi in nerazločno, veleposestnik uboštv in lakote, trgovec od mizerje na drobno in debelo, lastnik tovarne nesreče in obupa s svojo filijalko, želi sprejeti v zakon najpozneje do 32. preteklega meseca, mlado, ne čez 16 let staro samico brez moža ali tudi vdovo z ne manj kot 12. otroci, od katerih najstarejši ne sme imeti čez 10 let. — Ponudbe (samo resne) s sliko in če mogoče spremljene s kakšno lirico, se vsak dan sprejmejo na uredništvu tega lista pod »Čuk ženin 23«.

Neka stara ženica izroči cerkovniku dve voščeni sveči; eno za sv. Mihaela in eno za satana. »Satanu darovati svečo«, de cerkovnik »to ne gre.« »Le naj bo tako«, odvrne ženica »človek ne ve kam pride.«

Miha in Luka.

Miha: »Buh dej, Luka!«

Luka: »Buh dej, dabra mpa zla!«

Miha: »Bejn Luka, kaku snaredu s tista krauo, ka sa tje financariji uzet?«

Luka: »A zludi nej-uzame še... Ki sn naredu, dal sm šu, mpa nmala jajc mpa masla sn jem nesu, pa je blu use dobro. Druj dan sn šu pa pa krauo, pa je blu usega kanc. Kku s' pa ti naredu?«

Miha: »Bejn, ti s še dabra napravu, jest sm magu pa dua dni sedit mpa jist riži biži, se biš, tist ka ukul na zmajinka. Nu ja, prav sa imel, da sa me zašil.«

Luka: »Tuste pa ne, rajš pustim krauo.«

Miha: »Ja bejn, tku je na svit, kakr na zeml.«

Luka: »Ja, čudni cajti sa!«

Miha: »Zdej morem pa le jet, de nas nabo kešn šlišu, še ne najn hitra anad, se biš kešni sa lde.«

Luka: »Pa še ki prid.«

Miha: »Ka prženem še kešna kraua t' že pridem povidat. Zbugam!

Luka: »Adije, Miha.«

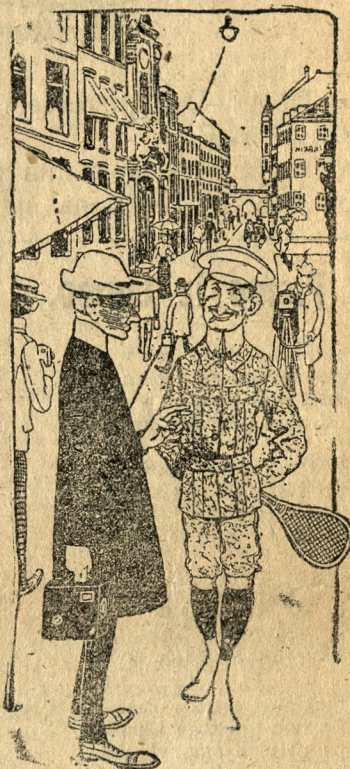
Dopisi.

IZ TOLMINA.

Tolminskemu prebivalstvu se je posrečilo dočakati velik historičen dogodljaj. Bolniška blagajna še ni imela do sedaj svoje ambulance, dasi jo je silno potrebovala. Pretečeni teden pa je ta institucija pričela s poslovanjem, tristo korakov od njenih uradov. Prvi stroj v te svrhe je motor, s katerim se sedaj žagajo drva za Tolminski mrz in sosednjih vasic. Ko bo žaga dokazala svojo prakso z drvami, se bo lotila žagati noge roke in glave Tolminskemu občinstvu.

O beata piccola Parigi!

Kadar se kolegi skregajo.

Anton in Rudolf sta skupaj uradovala in tudi skupaj uganjala šport. Domu grede sta se pa skregala.

Anton: »Kar molči, videl sem te, da si vračal v blagajno denar.«

Rudolf: »Le ti molči, ker sem te videl menjavati v blagajno ponarejene bankovce.«

JE ŽE RES.

Mož, ki se je prepiral s svojo ženo: »Še enkrat te opozarjam, da ne trpim, da greš k svoji materi, pa če tudi ona osebnost pride k nam.

Žena: »Oprosti dragi, ti se menda izpozabljaš, da je rečeno v desetih božjih zapovedih — spoštljaj očeta in mater.«

Mož: »Je že res, toda o kaki tašči tam ni govora!«

ZARADI BARV SE JE ŠLO.

Sodnik: »Sramujte se! Tako ste pretepli svojo ženo, da je še sedaj vsa črna in modra. Zakaj ste to storili?«

Obtoženec: »Ej, gospod sodnik, zato ker me je tako ujezila, da sem bil ves rumen in zelen od jeze.«

Širite „Čuka“.

Berač v krčmi.

Gospod gosposkemu beraču:
»Meni se zdi neverjetno, da
Vam je soproga pred tednom
dni umrla in da imate skrbeti
za sedem otročičev«.

Gosposki berač: »Vi ne ve-
rujete? A ta je pa lepa. Jaz to
pripovedujem vsem ljudem že
pet let, a še nihče mi do danes
ni rekel, da to ni resnica!«

Ribničan Urban.

Jojmenes koku mi je hedu, pa vsegljih vam morem povajdat, koku se mi je un dan u ane vaše vase godilu ne pajngofe. Jest sm biu muojo ruobo u vaguone ze mašino pustu, sam sm se pa mejd drugem fulkam pjelu. Jen kumej se je ajzlon ustavu, je zečjela müzka ne vso vižo špilet jen ne stotine ldi, k'so ble tam pred pajngofam, so krčale, živijo, viva naš menister, jen še buh vaj kaj, k'jest najsm prou ze stuopu. Šele po dougem cajte sm zvajdu, de ima prt an menister u vas frgerat ldi koku se jem godi. An cev firkelec ure smo pr uoknah ven gljedale, pa noben s'naj upov ven. Prou pr našem vaguone je biv žepan, starešine jen nuove komendadjontarje, k'so fort ne prej živio kerčale. Mjene se je medilu, jen vsegljih naj tu noben s'ciuga jet. Tu me je toku zjezilu, de sm se malu kamžuolo poglihov pa fajfo u mehür uteknu, puotlej sm pa kar z vaguona skuoču. Kumej pa sm biu ne tleh, je spjet müzka toku močnu zešpilala, de sm kar prestrašen uobstou, koker b' uokamnu. Keder je pa müzka njehala, je stopilu h mjeni anu majhnu punče bejlu uofertnu uobljajčenu. Z ročico je po lüfte mahalu, z drugo je an vjelek pušele ponüjalu. Jest najsm vajdu al so ldje prfrkneni al pa jest. Žepan je stuopu nar neprej, mi je ruoko küšnu pa prou gluoboku prklouu. Vsi ta druge pa so z rokuo u ruoko toukle. Punče pred mano je toku krčalu, pa vsegljih najsm neč zestuopu kaj je čenčalu.

Jest sm biu toku zmajšen, de buhnesvare. S pušelcam sm glih toku po lüfte mahov, koker punče z ročico. Jen tu se je ldjem toku dopalu, de so toku toukle z rokame, de b'hmale uoglišu. Puotlej so pršle pa še druge pred mjene, jen vsak je pu ure najkej gobzdou. Se vaj, jest najsm nekuogar neč zestuopu. Jen k'sm zmjerej moučou pa s pušelcam mahov so misel'le druge, de muorje

tüd uoni pridgat. Toku so se aden ze drugem vrstile, ajzlon je pa zmjerej vmajs pis-kau, k' se mie je medilu neprej. Jest sm se žje bau, de buojo muojo ruobo neprej pelale jen de ne buom jemu kej prodajet. Pred mano je pa aden z dougo črno brado toku govuru, še bl močno koker naš fajmošter. Ja vajste, pa še bl močan glas je jemu koker piščuka uod ajzlon. Jest pa k'najsm muogu več strpet sm djau teme pridgarje: »Dajte an malu počakat, de grjem po muojo süho ruobo u ajzlon, pa buoste še puotlej neprej krčale, če se vam buo lebilu.« Inaku se m'je sturlu, k'sm vidu, koku me ima ta fulek rad, pa sm kar brš skuoču po muoje rajte, sita, kuvenke jen žličinke. Kar uodvjezou sm, jen tu poplačet tje ldi k'so ble toku golant. Vse sm tu pošjenkat. Žepane sm dau an kürenk, komendadjontarjem vsakme po anu situ al pa rešjetu, punčke sm dau ano rajto, jen ane žjenske družbe sm pa žlice porestalou. Jen ke so ldje tu vidle je aden zkričou: »Joj, sej tu naj menister ampek Urban.« Je kedupek, sm djau jest. Ze stu ran buožjeh koku je netu vse vriščalu pa žvižgalu. Nenket meskuontarje najso jemejle nobene trobjente. Vse so vame zmetale. Še buben m'je aden u hrbet porinu. Pa neč nej nicalu, de sm jest kričou umajs, de najsm jest kriv, če naj minister s tm ajzlonam pršu. Pa se pomisel'te ldje buožje, koku je fulek žleht. Poprej so mi pušelce dajale jen pridgale, puotlej so me pa netoukle, pa use štrementente vame porinli. Rajs na svajte naj več pravice!

PRI RAPORTU.

Strelec Kačič je bil na raportu. Ko pride do njega stotnik strumno pozdravi in začne: »Geschütz Kačič ponižno javljam...«

Stotnik: »Prosim še enkrat!«
Kačič: »Gešic Kačič...«

Stotnik: »Prosim Vas, Kačič, od kdaj, ste kanon in katerega kalibra?«

Pravijo.

Pravijo, da nameravajo v Borjani »Zejkčova« mlin razdreti, ter na istem mestu postaviti »Fleisch« kons. »Fabrik«. Samo od polhov, ki se jih lahko polovi na »M. Miji«, bode fabrika lahko izhajala. Sedaj boste videli »Loški-raubschitz«. Si boste lahko v Borjani kupili: pečene, kuhane in žive polhe, ki bodejo kar v škatlah. — Zraven iste fabrike se bo gradila tudi »Električna centrala«, gonilne stroje baje že veter nese iz male Azije, za gonilne jermene bodejo zadostovale polhove kože.

Pravijo v Štandrežu, da so nekatere ženske začele voziti svoje pijane može iz gostilne domov kar s burelo. Čuk jih je videl. Da pa v prihodnjic ne bodo imele toliko truda in težave s burelo, se priporoča, da si izpo, sodijo osla od B. kateri vozi brez težav, počasi in varno.

Pravijo, da so fantje na Ustji ustanovili novo policijo in sicer policijo dobro oboroženo; ampak ne z orožjem, temveč z alkoholično pijačo. Toda policiji se ni posrečilo sosedne fante aretirati. Pravijo, da zato je policiji zmanjkalo municije, ker je moral France prinesiti še par dopionov vina, nakar je začel vrisk in pisk.

Pravijo dekleta na spodnjem Vrsniku, da so fantje iz Iderske izobra-

ženi odkar »Čuka« berejo.

Pravijo, gospodične iz Sovodnja (S. H. S.) da oni gg. »kavalirji«, ki so konstatirali pri gospodičnih mačje oči, tudi ne rabijo svetilke ponoči. Da je to res, trdi tudi »Čuk na palčici«.

Pravijo, da je »moralni zavod« na Sovodnju (S. H. S.) že dograjen, a manjka le še ravnatelja istemu; resfleksanti na to mesto naj vložijo tozadevne prošnje opremljene s spricvali o strogo moralni kvalifikaciji pri uredništvu.

Pravijo, da bo »Čuk« enkrat skočil raz palce ter z isto pošteno oplazil vse one preroke iz Aselice, ki med mašo tam zunaj cerkve na prste in in »čike« molijo.

Pravijo, da bodo Šempasci tožili trnovskega mesarja, ker jim je za sv. Jernej pobral ves denar iz zadruga vojne škode. Še Čuk pravi, da to ni prav. Naj si ga izposodi, kjer ga ima jo več.

Pravijo, da je v Solkanu velika mižerija. Toda to ni res, res pa je, da je v Solkanu mnogo dela in zaslужka. To se vidi iz tega, ker ko so šli fantje k vojakom, so začeli stari možje in vdovci plesati. Zatorej se vabijo vsi brezposelni iz mesta in okolice, naj pridejo delat v Solkan, če drugega dela ne dobijo, dobijo za skladata »brjarje«. Plača se z »lakotjo«.

Pravijo, da bi morale nekatere solkanske dekleta spoznati, da bi se moralo glasiti ena izmed ljubezenskih zapovedi »Ne ljubi svoje bližnje fanta«. To se je videlo v nedeljo pri plesu.

Pravijo, da naj obišče Čuk njegovo službo v Postojni na Žužkovemu klanecu, ter si prej kremplje nabrusi, da bo spraskal »bellezzo«.

Pravijo, da so postale postojnske dvojčke tako duhovite, da se obe ob večernih promenadah najmodernejše producirata z uniformo. »Cenzurirana štiriočesna gospodična!«

Pravijo, namreč Postojnci: da je nevaren domačinom pa ni lev; glas njegov spominja na tenor bolj hreščec je pa ni šimpanz; skoro kljunu podoben nos ima, in z njim tudi tiskat zna pa ni ček, ima na kratko nasajen život pa ni jazbečar; zvečer se družba, ko se vsili k nji, naglo porazgubi pa ni dihur; govori učenjaški in prenaša novice pa ni modrijan — toda poštar. Kdor ga ugame naj ga pošlje v Čuka.

Pravijo v Postojni, da je zadnji oglas v Čuku tako učinkoval, da je došla že taka množina vzorcev brinjevga oglja in dvojnomlete krede za izboljšanje obrvi in olepsavo obraza, da se pobiralka novčanice postojnskega kina vsem prav toplo zahvaljuje, ter ji ne bo potreba za enkrat nikakega nakupa, ker ji bo to zadostovalo. Ta nova iznajdba se ji je tako obnesla, da jo že druge nji enake posnemajo.

Pravijo, da se je postojnski »plemeniti dolgi Pepe« tako nagizdalnil, da mu je dolg vrat popolnoma otrpnil in rogovi so se mu vzrastli v umetniški klobuk.

Pravijo, da fotografije o zadnji slavnosti v Ilirski Bistrici, niso dobro izpadle, ker zgleda, kot bi si nekateri brisali nos in oči, da pa fotografa pri tem ne zadene nobena krivda.

Pravijo, namreč Postojncani, da je bil Fricev »Dolgi Rud«, radi neutrudljivega sodelovanja pri lanskem in letošnjem telovadnem nastopu, odlikovan z redom zlate medalje »za zasluget«. Častitamo!

Pravijo, da se bodo hruševski strici oženili na dan hruševske slavnosti. Tetke bi se tudi rade oženile in čaka jo kakega »plavšmajstra«.

V Narodni knjigarni

v Gorici, Via Carducci št. 7 v hiši gorške ljudske Posojilnice

je v razprodaji nov **FINŽGARJEV**
ročni molitvenik: **„BOGU KAR**
JE BOŽJEGA“, ki obsega 304
strani, trdo vezan z rdečo obrezo
ter stane samo **Lir. 3.90.**

Segajte po njem!

ZADRŽEK.

Trk: »Jaz bi rad zopet enkrat stavkal.«

Bunka: »Saj lahko stavkaš, kdo ti pa brani.«

Trk: »Ti lepo govoriš, a jaz bi moral pričeti poprej delati.«

Lovca so dobili.

J. Kralj, Trst ga je našel in poslal s sledečo opazko:

Sem si dolgo glavo ubijal, napenjal trudne sem oči, da bi že zagledal lovca, ki prav kiso se drži, na drugi strani pa od zadaj, kmetiču teče rdeča kri.

Alojzij Urdih iz Št. Vida pri Vipavi je tudi zabrenkal na svojo pesniško žilico od samega veselja, da je lovca pogodil:

Bil je lovec nepreviden — kmetiča je zadel,

med tem pa mu na glavi — zajec je čepel,

oj, nesrečni lovec — kako si meril ti, da namesto zajca — kmetiča ranil si. Če op te zdaj naznani — boš v ječi zdihoval,

uši te bodo jedle — ne bodeš mirno spal.

Jaz sem te sicer našel, a ne ovadim te, in zdaj te pošljem Čuku, da skrije te zame.

Se njemu priporoči, da zate naj skrbi, med tem si kmetič ranjen zaceli naj kosti.

Dalje je našla lovca **Justa Hočevar, Štanjel 55.** — Špacapan **Marija**, ki jo ima Ozeljan pa je tudi zapela po domače:

Lovec na levi čepi, zraven grdo se drži, če pravi in lep se ti zdi, obdrži ga raje Čuk ti.

Pepca Kozina ga je tudi dobila in se nekaj huduje, ne vemo, ali ji je premalo lep ali kaj ji je? — **Otilija Škert iz Praprota** ga ima, a ga noče:

Je lovec moder bil, prav dobro se je skrtil, a toliko se ne, da bi se ne dobil.

Ima močan život, izgleda kot gospod, a zame vendar ni, ker morda je »falot.«

Bi hotel jest' meso, a kdo ga kupil bo, zato ga ná nazaj, in še pozdravov sto.

Elica Širc iz Celja se je zamudila z Radičem, a priobčujemo vseeno:

Našla sem ga, ki narobe sedi, se celemu svetu smeji, ne rabimo takih v okolici tej, za to ga pošljamo hitro naprej, le primite ga, da Vam spet ne zbeži, ker urnih je nog in se vse ga boji. Našla sem lovca tam v levem ogali,

Ljudmila Traček, Zapuže-Bizjaki je zapela tole pesmico:

Najbrže ta možek stoji vam na glavi, ker s puško je kmeta od zadaj zadel,

zdaj misli da z glavo še zajca bo vjel. **Izabela Rutar iz Logaršč** je tudi dobila lovca in ga prav neusmiljeno vrača:

Lovec sem našla, pošljem ga nazaj, se zame pregrdo drži, če se poboljša kdaj, pošljite mi ga zopet Vi.

Lovec je našel tudi **Branko Saunig iz Gorice**, ki je bil našel tudi Radiča, a mu ga je zadnjič presneti Čuk nekam zamešal; jih že dobi za ušesa, če se enkrat srečata. — **Pepca Kerševan iz Rihemberka** je poslala lovca in piše: »Kakor zvesta čitateljica Čukova sem šla tudi jaz iskat vašega lovca misleč da je mlad; ker pa je star in preneroden za mene, bom raje sama ostala, lovca pa vam poslala.«

— **Jos. Šuligoj iz Tolmina** pa je spravil svoje veselje nad vjetim lovcem kar v tri kitice:

Oj lovec, lovec ti, kam se ti mudi, da kmeta ustreliš in skoraj usmrtiš. Hotel si se skriti, in pravici uiti, a slabo si zadel, sem jaz te naletel, in Čuku te poslal, lepo ne bo ravnal s teboj, trdno stoji, saj prav se ti godi.

Šuc Milan iz Komna poje:

Že zopet sem se vdal, časa si nabral, in pa še počitka, da poiščem tička, ki se dobro skriva, se debelo smeje, da me kar pogreje, da ga brž »uhvatim«, v pismo zapečatim.

Lapanja Justina iz Rut pošilja pesem:

Jaz lovca čem imeti, kam nek' se mi je skrtil. Če mlad je in korajžen, ta res bi zame bil. Oh, sreče prevelike, to čudno se mi zdi, da lovec z puško v rokah, pred mano že stoji. Da kmeta je ostrelil, to pač nič čudo ni, oko je eno slepo, na drugo pa meži. Usta ima majhna, velike pa zobe zajec gre čez glavo, a nič se ne zave. Da zmrzne ne poleti, se dobro je zavil. Ej, lovec, ti se motiš, pri nas ne boš lovil. Tega že ne maram, da bi me kdaj dobil, Čuk le dobro pazi, da te ne bo vstrelil.

Zdaj tebi ga pošiljam in dam mu nekaj lir, nazaj ne bo več prišel nikoli ta hudir.

Janez iz Lozic daje Čuku takole pod nos:

Preljubi moj Čukec, priskb'si risača, bo risal skrivnice zvite kot kača, ker take kot zdajle pošiljaš med svet, jo more od daleč vsak »mulo« zadet. Zatorej potrdi se Čukec ti moj, da težak in dolg bolj iskalčev bo boj, če hotel bo najti skrivača, naj trudi poti se, da joj in prejoj, a ne da mu iskanje je le igrača.

Ziderič Marija iz Praproti nam jo je na dolgo zažingala takole:

Hudirjev lovec ti, oh, kje pa ta tiči, na smeh se mi drži, poslušaj, Čukec ti! Lepe on zobe ima,

Lucija Jug iz Rakovca nam piše:

Dobila sem lovca, ga pošljem nazaj, je zame preširok, le sovi ga daj. Čudna res navada, za glavo zajca ima, puška mu je v rokah, zraven se smehlja.

A. Lovrenčič, Logje-Breginj piše:

Tu je naš lovec, sem ga dobil, na vrhu mu glave sam zajec tiči, pošiljam nazaj ga in lirice tri...

Anton Mikolavčič, Mugla-Rož, Istra je tudi našel lovca in ga poslal.

Kaj pa neki to velja, saj ne mara nihče zanj, ali jaz še mnogo manj. Sprejmi pismo to v roké in ga čitaj skoz zobe, Čukec, le ostani zdrav, te pozdravljam skoz rokav.

Karol Valenčič, Mala Pristava pravi, da lovec ni nič vreden, ker je kmeta zadel in zajca ne vidi, zato ga Čuku z vsem veseljem vrača. — **Dobila je lovca tudi Ljudmila Vogrič, Trbiž.** — **Dolfe Lenčku, Vedrijan** pošilja lovca v kuverti zaprtega, ker ga sam ne more prinesiti. — Lovec je našel tudi **Bevčar Alojzij iz Gorenjega polja.** — **Kodrič Pavla iz Rihemberka** jo je zapela takole:

Le poglej se, lovec zviti, koliko si moder bil, da si mogel tja se skriti, kjer te vsakdo bo dobil. Če pa nečeš, da se lažem, da vse vkup prav nič ni res, čakaj, jaz ti že pokažem, boš imel jih do ušes. Misliš, da se norca delam, iz »falota« kot si ti, ko sedaj tako te gledam, mislim: huda ti preti. Zajec se zaril ti v glavo, Čuk te v miru ne pusti, te poslal je čez daljavo, ljudje ti iščejo kosti. Ali lovec, ti si šema, kaj ne streljaš Čukov rad, pol sveta se tebi smeje, in poznajo te povsod. Vsega kriv je Čuk, neroda, in poreden skoz in skoz, če ne spraviš se iz grma, te bo vodil še za nos.

Rutar Ciril, Logarsko jo je pihnil takole:

Lovec sem dobil, dobro se je skrtil, v roki puško ima, streljati ne zna, zajec vrh glave, greje mu lasé, velike ima muštace, večje zajce tace, se grdo drži, kdo se ga boji?

Zvonko Kožuh iz Laškega pri Celju jo je takole zaokrožil v naših skrivnicah:

Prva je babica stara, zanjo res nihče ne mara, druga Marička je mlada, ta ima fantiče pač rada, tretji gospod je Radič, kateri povsod je zanič, morda se bo spreobrnil, republiko v jamo je zvrnil. Četrti je lovec nesrečni, je kmeta od zadaj zadel bojimo zelo se, bojimo hudo se, s sodnijo bo vraga imel, zato ga pa nočem, res, prav zares, pošiljamo vam ga ekspres.

Pepček Božič iz Celja je poslal lovca Čuka s pripombo:

»Našel sem lovca, na glavi stoji, se za ograjo drži.« **Gradnik Maks, Renče** je zapel: Ti, Čuk, vse loviš, in tako se nam zdiš, da lovca si skrtil, sem brž ga odkril.

Kodrič Poldo, Brje se je tudi potrudila za lovca:

Jaz sem lovca prav vlovila, reva se po gozdu skriva, ves preplašen, da se trese, dasi v rokah puško nese, boji se kmeta, da je kaj, kaj bom strila ž njim sedaj?

Pavel Česnik z Otlice pravi:

Oj, lovec ti zviti, prebrisan lisjak, fajn se znaš skriti, da bi te ne vsak. Maš kapo kosmato si uren kot blisk, vse dobro ti »rata«, vse petje in vrisk. Dolga 'maš puška, a slabo oko, zadel si kmetiča tja v desno nogo. Tud' jaz sem bil lovec res tebi ednak, zadel sem le psička, ušel je lisjak.

Lovec je dobil tudi **Jože Novak, Trbovlje** in nam ga takoj poslal.

Oj lovec mlad, kako si lep, Pogumno gleda? v beli svet, Na glavi zajček ti leži, In z repom briše ti oči. On puško gleda, se smeji, Se lovec mu neumen zdi, Pa zajček lovca je ujel, A lovec zajčka ni zadel!

Posljalata **Marija in Ivan Leban** Tržič, S. H. S.

Radiča je našla še **Prekmurska tiskarna, knjigovoznica in trgovina** s papirom v **Murski Soboti**.

Marjeta Faganel iz Ozeljana nam lovca vrača z opombo, da ga ne mara, ker prestar in ker ima zaviti nos.

Še tole pravijo

Pravijo, da so pri zadnjem plesu na **Dol-Otliei** nekateri mladi fantiči uporabliali plesne listke, katere so si sami delali iz Čuka ali mašnih knjig.

Pravijo, da imajo nekatera sužidska dekleta jako čudno srce, namreč za enega fanta preveliko, za dva pa premajhno.

Pravijo, da bodo imeli v kratkem komenski lovci velik javen lov na kače, modrase in kobilce. V ta namen so že naročili pri »Muki« vse potrebno za veliko večerjo na dotični dan.

Pravijo, da je v Komnu nastala ta teden velika panika med ljudmi. Kaj je neki bilo — in se je zgodilo? Nekemu je burja kano ali cilinder vzela. Velika pač je novost.

Pravijo, da je nastala v Komnu velika suša za denar.

Pravijo, da se je zgodila velika nesreča na zadnjem ringenspilu v Svetem pri Komnu. Neka »fajla« je izgubila eno stopalo (šuleta).

Pravijo, da so punce v Svetem zelo trudne in lene postale po zadnjem plesu.

Pravijo, da kdor hoče biti dobro poučen o mitološki ljubezni, mora v Sužid priti.

Pravijo v Sužidu, da mislijo naročiti en vagon makaronskih cevi za zgradbo vodovoda.

Pravijo, da Čuk, ki je skrit za nekim drevsom v Sužidu, utegne priti v veliko nevarnost, da ga oskubijo nekatera dekleta, ker se boje, da jih denuncira, kar pa ni res. Čuk se ne loži vi rad za takimi publicami, zato jih Čuk ne bo motil.

Pravijo, da pravi neki mladenič v Vipavi, da ko so ga napadli na Goškempilu pri belem dnevu (za vsak slučaj je imel v žepu še električno svetilko), se je tako prestrašil, da mu je počilo zadnje kolo od bicikla. Zavedal se je šele v grapi pri belem dnevu in z električno svetilko v žepu. Napadalcu so baje ušli z eroplonom, ki so ga slučajno našli na cesti, ko jih je oni mislil streljati z električno svetilko. Jako romantično, vredno srednjeveškega romana.

MOBILJE

O. BERNT

GORICA, — Piazza d. Vittoria 21 (na Travniku) Tel 69.

Na prodaj je hiša

z dobrodočo TRGOVINO

:: v ČRNIČAH št. 21. ::

Listnica uredništva.

V. R.: Ni nič za popraviti, ker je ravno v sredo koša zletelo. — Sv. Vid pri Vipavi: Naš list se imenuje Čuk in ne vem kako drugače. — Vreme: Osebnosti Vaše — Čuk pa naš! — Drenkja: Tudi za Vas, prejšnji stavek. — Šturje: Ne vemo, če vse to ljudje v resnici pravijo, vem pa, da ima Čuk že poln kljun tacih bradavic. — Vojsko: Vprizorite sami — vojsko z osebami. — Pliskovica:

Vaša pesem je cela zletela v koš, kot se spodobi za »preroka«. — Logaršče: Za danes odložimo, pa drugič zopet kaj. — Docka: Čuk ne more tako napenjati oči, da bi to pismo prebral, ki je prenejasno pisano. Če dobi povečalno steklo in tolmača, bo še šlo morebiti. — Podmelec: Dija-lekta za danes ne priobčimo. Morda drugič. Pošljite še kaj, a ne sme biti osebno. — Istra: Vaš dolgi dopis je prenejasen in preklobasast, da ga niti v krajše klobase ni mogoče razre-zati. Dajte, no, pisati krajše, boljše, lepše, razločnejše, dovtipnejše in kar je še takih »še«, ki pridejo na temle mestu v poštev. Pozdrave! Oglasite se še! — Lokve: Z Vašim dopisom pa ni prav nič. Nam je zelo žal, toda preosebnih stvari ne sprejemamo, ker se Čuku že itak želodec obrača. — Logarško: Tudi Vaše je presejano in je zlätelo v koš med drugo šaro. — Zabja vas ni za nas, preosebna se zdi, nič zanimivega ni. — Idrija-Podple-če: Zdaj smo odložili, predolge klo-base so. Pa drugič kaj, če bo pre-bavljivo.

POZOR!

POZOR!

Šola se bliža

Kje boste kupili šolske potrebščine?

Kje boste kupili šolske knjige?

Nikjer drugje

kot samo v Narodni knjigarni
v Gorici, ulica Carducci 7, v hiši
Goriške 'Ljudske Posojilnice'

kjer dobimo prvovrstno blago
in po zelo nizkih cenah. - -

Oglejte si veliko zalogo

raznovrstnih peres, peresnikov, svinčnikov vseh vrst, barv, barvic, krede, tablic, kamenčkov, gobic, radirk, črnila vseh vrst, črnilnega ekstrakta, lepila, tušev, čopičev, šestil navadnih in finih, risarskih žebličkov, ravnil, trikotov, šolarskih škatlic, zvezkov vseh veli-kosti in števil, risank, risalnega papirja, notnih zvezkov i. t. d. i. t. d.

Obiščite nas!

Ne bo vam žal!

Staroznana tvrdka ustan. 1863

FRATELLI MAREGA, Gradišče ob Soči

obvešča svoje spost. odjemalce da je zopet na novo vspostavil svojo INDUSTRIJO, ki je bila vsled vojne porušena, in sicer: destilacija žganja, konjaka itd. tovarna likerijev, sirupov in kisa-Pasteur pod zadružno tvrdko:

B. A. Fratelli Marega & C. i

Obenem obveščan da ima na prodaj veliko množino sodov po konkurenčnih cenah.

Velika zaloga manufakture RUGIR VENUTI - GORICA

se je s 1. septembrom

:: preselil v lastno hišo ::
Corso Gius. Verdi št. 19.

Vsaki dan novi dohodi
jesenskega in zimskega blaga,

Cene zelo ugodne.

Franc Prinzig - Gorica

na Katerinijevem trgu št. 2.

Prevazanje z avtomobili, izdelki iz cementa, iz umelnega kamenja, izrezani kipi itd.

Zaloga cementa in krede.

Cene brez konkurence.

Znana slovenska tvrdka

JOSIP KERŠEVANI

mehanik, puškar in trgovec

Gorica, Stolni trg. št. 9 (desno)

se priporoča slavnemu občinstvu za nakup najboljših šivalnih strojev Original Mundlos Nemških tovarov, katere jamčim za dobo 25 let. Poduk v umetnem vezenju, krpanju in šivanju brezplačen. Tako imam tudi najboljša dvokolesa znamke Kolumbia Ameriških tovarov, katere jamčim 2 leti, vse dele spadajoče v mehanično in puškarsko stroko.

Delavnica in popravilnica

Stolni trg št. 5.

GORICA BRUNO SAUNIG GORICA

Via Carducci 7 v hiši por. ljudske posojilnice, Via Carducci 7

usje, nadplati, podplati, čevljarske, sedlarske potrebščine.

:: Vrví, biči, bičevniki, masti, ličila, barvila. ::

Sveče, vesek, kadila.

Kupuje čebelni vosek po najvišjih dnevnih cenah.

Tovarniška zaloga podpetnikov PIRELLI na debelo.

Podružnica v Solkanu.

Staroznana klobučarna

Ivan Pich - Dediči

Gorica, Raštel št. 13

Bogata izbira moških klobukov. — Popravlja,
opere in obnavlja klobuke.

Na debelo!

Na drobno!